

dum habeat locum, sit tamen τὸ κύριον καὶ ἄρχον. A Etiam apud Thucydidem hic ordo obseruatur

Εἶτ' Εὐαθλος, καὶ μέγας ὄδῳ Κολακόνυμου
 ἀσιδαποβλής,
 Οὐχὶ προδώσει ἡμᾶς φασί, ὡς τὴν πλῆθος ἢ
 μαχεῖσθαι.
 Καὶ τῷ δήμῳ γνώμῳ οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν,
 εἰ μὴ
 Εἴπητε δικαστήρι' ἀφείναι πρὸς μίαν δικασ-
 σαντας.
 Αὐτὸς δ' ὀκλέων ὁ κικραξιδάμας, μόνους ἡ-
 μᾶς ἐπεξώγει.
 Ἀλλὰ φυλάττει δὲ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μύσας
 ἀπαμύσει.
 Σὺ ἢ τὸν πατέρ' ἐδ' ὅποιον τούτων τὸν σαυτὲ
 πώποτ' ἔδρασας.
 Ἀλλὰ θέωρος καὶ τοὶ σὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν
 ἐλάττων,
 [τὸν ἀπόγονον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τὰ μὲν δὲ ἡμῶν
 περικονεῖ,
 Σκέψαι δὲ δὴ τῶν ἀγαθῶν οἶων ἀποκλείεις καὶ
 κατερίκεις,
 Ἦν δουλείαν οὐσαν ἔφασκες χ' ὑπηρεσίαν ἀπο-
 δέξιν.
 Βδε. Εὐπληθὺς λέγων, πάντως γάρ τοι πάνσι πο-
 τὲ, καὶ ἀφανήσῃ

Hic Euathlus, chypeique sui abiector Colacony-
 mus ille
 Se nostra negant prodere, potius plebem tutarier
 aiunt
 Nulla in populo potior quamuis unquam sen-
 tentia vicit
 Nisi lite prius p̄t̄ adamnata ad subsellia iudicio-
 rum,
 Sed & ipse Cleon clamore valens modo non ob-
 rodere gaudet
 Imò seruat versat̄que manu nos, & muscis pro-
 cul arcei.
 At tu nec tantillum ista tuo faceres incunda pa-
 renti,
 Rursúmque Theorus qui Rhetor verè est Eup-
 hemius aliter
 In pelui spongiam habens nobis crepidas abster-
 get & ungit.
 Nunc dispice tot bona, tum quae spernenda putes
 vel retinenda
 Quae seruitium esse ministeriũque probare ipse
 ante volebas.
 BD. Age te dictis satia, mox desieris: prorsúsque
 patebit

Σχόλια. Εὐαθλος] Εὐαθλος ῥήτωρ συκοφάντης. ἔ-
 μνημονεύει ἔν Αχαρνεύσι. ἔ Ολκιάσι. ἔτός ὅστιν ὑμῖν
 πονηρὸς τζότης σωήγορος ὡσπερ Εὐαθλος. μνημονεύει
 ἢ αὐτὲ ἔ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. ἔ Κρατῖνος ἐν Θρατ-
 ταις. Κολακόνυμον ἢ ἔπει τὸν Κλεόνυμον. εἴρηται, ἢ ὅτι
 κόλαξ καὶ ῥήψασις. τὰ ἢ οὐχὶ προδώσει ἡμᾶς, ἔπει λέ-
 γουσι ἔ τῶν αὐτῶν οἱ ῥήτορες, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνίζομαι καὶ
 οὐχὶ προδώσω πῶ πόλιν.

C H. Εἶτ' Εὐα.] Lego εἶτ' pro εἶτα. Fuit autē hic
 Euathlus Rhetor improbus Sycophāta, qui à Co-
 micis frequens suggillatur, praesertim à Platone in
 Pisād̄ro & à Cratino in Threissis vel potius Cressis,
 rursúsque ab Aristophane in Acharnensibus, &
 in fabula Ὀλκιάσι ex qua sunt hi duo versus Tro-
 chaici quos integros & emendatos adferam ἔστ̄ τις
 πονηρὸς ἡμῖν τζότης σωήγορος (sic etiā vocatur
 Rhetor) ὡσπερ Εὐαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις, vbi Eua-
 thlus non solum scelestus: sed & ignobilis cen-
 setur, quia τζότης & ibi & in Acharnensibus indu-
 citur, fuisse enim τζότης inter viles & εὐτελεῖς ve-
 lutque seruos, videre est etiā in Lysistrata, & ex
 Aiaice Sophoclis vbi Teucer ab aduersario τζότης
 in opprobrium appellatur, & βάνανθον τέχνῳ κη-
 κτημῶος. Emendandus obiter Sudas in hac voce,
 vbi habes ῥήτωρ πονηρὸς ἀεισος Ὀλκιάσι, legendum
 enim ἀεισοφανῆς Ὀλκιάσι. Etiam hūc Euathlum ob
 εὐρυπρωκτίαν & λαλιάν traducebant, vt in Achar-
 nensibus Glossographus scripsit. Quem autē vo-
 cat Colaconymum is est Cleonymus, quem non
 semel ῥήψασις vocat & praeterea blandum as-
 sentatorem hic innuit. Legendum autem cum si-
 bilo in fine ἀσιδαποβλής.

Σχόλια. Καὶ τῷ δήμῳ γνώμῳ.] ὅτι ὁ δημογροῶν
 ἐν τῷ δήμῳ φησὶν, εἰ ἔχει τῆς νίκης πῶ ψήφον, ἀνευ τῆς

κείσεως ἢ δὲ δικαστῶν εἰ μὴ πρότερον πρὸς μίαν δίκην
 δικάσαντες οἱ δικασταί, παρῆιν καὶ ὀπιτρέψαι. Εἰ μὴ
 εἴπητε δικαστήρια. ὅτι μὲν κτεῖ ἔχειν πῶ ἔξουσίαν ἀδι-
 κων ποιῆσαι. ἀλλ' ἀπαξ κειθῶν ὑπὲρ τούτων καὶ μὴ
 ἡμεῶν ὑπερβολίμον τινὶ ποιῆσαι ὅτι τῶν γνωστῶν ἔ
 τῶν ψηφισμάτων. ἀλλὰ τὸ ἀπαξ κειθῶν, κύριον ἔσθ'.
 Αὐτός.] κατ' ἐξοχῶν τὸ αὐτός. κικραξιδάμας δὲ ὁ τῆ
 βοῆ δαμάζων.

CHRIST. Μόνους ἡμᾶς οὐ περὶ τζώγει] Puto
 legendum μόνον, & fortassis esse μονοουόν. Οὐ πώ-
 ποτ' ἔδρασε.] Elegans Atticismus, ἔδρασε τὸν πα-
 τέρα, quem Lucianus in primo dialogo deorum
 imitatus est cum ait illic Prometheus ad Iouem
 οἶα καὶ ἔδρασε τὸν κρόνον.

Σχόλια. Εὐφημίου.] ὅτι Εὐφήμιος, ἢ ἄγαθ
 διαβαλλομένων ὅτι κολακεία ἔστιν. ὡ παρεῖκασε τὸν
 θέωρον. ἔ καὶ κολακείαν ἔ ὑποδήματ' ἢ δὲ δικαστῶν
 ἀποψῶν καὶ ἀλείφοντα. μετῆνται δὲ δὴ τῶν ἀγ-
 γείων. κυρίως γὰρ περικονεῖται ἔστι, τὸ πιασῶν τὰ κε-
 ράμια.

CHRIST. Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων] Theo-
 rum comparat Euphemio (qui Rhetor fuit habi-
 tus inter maximos assentatores) eumque adeo iu-
 dicibus obnoxium fuisse ait, vt eorum baxeas nō
 pigeret detergere, hoc enim est τὰ ἐμβάδια περικω-
 νεῖν sumpta Metaphora à vasibus picatis, Nam κω-
 νεῖν est πιασοκοπεῖν puto δὴ τὸ κωνιάματ' quasi in-
 crustare, nam pice dolia incrustabant. Hinc πιασο-
 κόνιτος μέρος mors est qua moriūtur qui pice obli-
 ti cremantur vt Aeschylus in Cressis dixit, & post
 illū Cratinus Aeschulei characteris æmulus. Hinc
 & πιασοκονία Herodoto quam alij πιασίαν vocāt,
 cum pice linuntur pecudum tonsillae. Fortassis
 autē à pice ipsum vas Graeci dixerūt πιδρον quem
 Lacones πιδρος vocant.